

§ 6**Namngivning av plats efter Arvid Lindman. Motion (2016:58) av Joakim Larsson m.fl. (M). Svar på remiss från kommunstyrelsen**

Dnr 1.1/2608/2016

Beslut

Kulturförvaltningen föreslår att kulturnämnden beslutar följande:

- Att som svar på motionen överlämna och åberopa kulturförvaltningens yttrande.
- Att kulturnämnden förklarar beslutet omedelbart justerat.

Handlingar i ärendet

Kulturförvaltningens tjänsteutlåtande i rubricerat ärende från 2016-10-03.

Sammanfattning

I motionen föreslår Joakim Larsson (M) och Sten Nordin (M) att Stockholms stad namnger en plats efter en av Sveriges statsministrar Arvid Lindman. Förslaget är att ytan vid Kungsträdgårdens t-baneuppgång mot Jakobsgatan är en lämplig sådan plats.

Kulturförvaltningen ser gärna att en eventuell namngivning av platsen som Arvid Lindmans plats, pedagogiskt kompletteras med de allmängiltiga berättelser om bland annat rösträttens framväxt som varit en del av Arvid Lindmans politiska gärning.

Nämndens behandling av ärendet**Framlagda förslag till beslut**

- 1) Ordförande Roger Mogert (S) föreslår att kulturnämnden beslutar enligt förslag från kulturförvaltningen (se beslutet).
- 2) Johan Nilsson m.fl. (M) föreslår att kulturnämnden beslutar enligt följande:
 - Att tillstyrka motionen
 - Att därutöver anföra

Arvid Lindman, 1862-1936, är en av Sveriges kända statsministrar som ännu inte har någon plats i Stockholm uppkallad efter sig. De samtida statsministrarna Hjalmar Branting och Karl Staaff har till exempel båda uppmärksammats med en gata respektive park.

Det är en viktig markering av historien att kvinnor och män som inom olika delar av samhällslivet varit betydelsefulla får platser i huvudstaden uppkallade efter sig. En princip som naturligtvis måste hanteras allsidigt och varsamt.

Arvid Lindman innehade en rad framstående poster i och utanför regeringen i det offentliga Sverige men också inom näringslivet. Främst var han Sveriges statsminister åren 1906-11 samt 1928-30. Arvid Lindman var under åren 1913-1935 ordförande i sitt partis, Allmänna Valmansförbundet senare Högerpartiet, riksorganisation. Arvid Lindman anses vara en av föregångarna att som politiker vända sig direkt till väljarna.

Arvid Lindman bodde i Stockholm på Västra Trädgårdsgatan varför vi menar att den underutnyttjade ytan framför Kungsträdgårdens tunnelbaneuppgång mot Jakobsgatan kan vara en relevant plats. Den bör samtidigt rustas upp och göras mer tillgänglig.

Vi ser positivt på kulturförvaltningens förslag om att komplettera en namngivning av platsen med pedagogisk information om de allmängiltiga berättelser om bland annat rösträttens framväxt som varit en del av Arvid Lindmans politiska gärning.

Beslutsgång

Ordföranden ställer förslagen mot varandra och finner att nämnden beslutar enligt kulturförvaltningens förslag.

Reservation

Johan Nilsson m.fl. (M) reserverar sig mot beslutet till förmån för sitt förslag till beslut.

Särskilt uttalande

Särskilt uttalande lämnas av ordförande Roger Mogert m.fl. (S) och Ann Mari Engel (V) med ersättaryttrande från Sofia Lundin (Fi) enligt följande:

Att genom namngivning av platser lyfta fram personer kan absolut vara ett intressant sätt att levandegöra vår historia. I majoritetens förslag till budget för 2017 har kulturnämnden därmed fått i uppdrag att i samarbete med stadsbyggnadsnämndens namnberedning verka för ett nytt skyltprogram som markerar platser där viktiga personer för Stockholm verkat. Vi vet idag att kvinnors historia och gärningar länge varit kraftigt underrepresenterade i hyllningar som dessa vilket inte går att ignorera inför kommande hyllningar. Vi häpnar därmed över att Sten Nordin och Joakim Larsson väljer att vilja lyfta just Arvid Lindman samtidigt som de i sin motion skriver att namngivningar som dessa måste ”hanteras allsidigt och varsamt”. Att lyfta en av de som allra tydligast förhindrat kvinnors rösträtt

känns mest som ett provocerande förslag från ett ungdomsförbund.

Inte enbart hade Lindman, som kulturförvaltningen påpekar, alltså en beklaglig roll vid inrättandet av ett rasbiologiskt institut. Lindmans roll i vägen mot allmän rösträtt måste också problematiseras. Lindmans högerregering genomförde förvisso rösträtt för fler men fortfarande fick inga kvinnor och stora grupper män inte rösta. Röstskalan var inkomstgraderad och för rösträtt till andra kammaren krävdes fullgjord värnplikt och erlagd skatt. Dessutom uteslöts fängelseinterner och de som var omhändertagna av fattigvården. Snarare än att driva på för allmän rösträtt ogillade Lindman idén om folkstyre men han fann genom reformen en väg att minimera de eventuella skador han såg hotade.